

leně, až urážlivě, dr. Štěpka zůstával klidným a dovozoval, že jediný lidský život nemá prakticky žádnou cenu a je-li k tomu nebezpečný několika životům jiným, že jest dlužno jej prostě zničit, ba že by v zájmu lidské společnosti bylo záhodno, vyhubiti celý vrahův rod, ježto náchylnost ke krvavým zločinům jest dědičná. Ostatní věděli, že dr. Štěpka nadnáši zúmyslně, aby dráždivého Lepaře podněcoval k prudším ještě výrokům a logickým pokleskům, kteréž bývaly obveselením soustolovníků, i smáli se o přítrž. Lepař konečně odvážil se i tvrzení, že vlastně není žádné viny a že tudíž nemá býti žádného trestu, že zločin jest pouhým neštěstím a ničím více.

Vtom stalo se něco neočekávaného. Na horním konci stolu, kde seděl každodenně starý lékárník, výměnkář lékárny, kterou snad již od dvaceti let spravoval jeho syn, padly s hlukem noviny v rámu, jako když rákoskou práskne, a za nimi objevila se stará pergamenová tvář apatykářova, a jeho oči zvětšené za tlustými skly okulárů. Nemíchal se nikdy do besedních sporů a snad jediný čítal v Besedě vyložené noviny. Když však se ozval, mluvil k věci. Při prvním jeho slově ztichl kdekdo a poslouchal.

„Když mne můj otec ke konci padesátých let poslal na cesty,“ začal lékárník jako vždy bez úvodu, „bylo moje první, podívat se na Rus, kdež bratr mého strýce byl štábním lékařem a velitelem garnisonní nemocnice v pevnosti K—u

v ruském Polsku. Jak jsem byl strýcem svým uvítán, jak se mi líbil, to k věci nepatří. Jisto je, že to byl ve službě učiněný tyran, před nímž se vše chvělo, a že i mně samému nebylo v blízkosti jeho příjemno, a přiznávám se, že mne tehdaž zdržela v K—u jenom nelidská jedna věc po celou dobu čtrnácti dnů. V pevnostní nemocnici ležel k smrti zastřelením odsouzený delinkvent, šikovatel Lemaninský. Střelil po plukovníku z bambitky a pak postřelil sebe. Prodal hodinky, koupil dvouhlavňovou bambitku, napil se kořalky, a když plukovník vstoupil do praporeční kanceláře, střelil po něm, prostřelil mu šlachy mezi palcem a ukazovákem, a ač měl v bambitce jen jednu ránu, utekl před ním i plukovník i adjutant a zatarasili se. Oba byli z armády vyhnáni, a šikovatel Lemaninský, jež zdvihli se země, poněvadž do sebe vehnal zbývající kuli, odnesen do nemocnice, kdež dlouho se namáhali, aby jej postavili na nohy. Ránu zahojili konečně, kule šla kolem žeber a usadila se vzadu u páteře, bambitka byla beztoho taková, že by jí nikoho nezabil, ale Lemaninský dostal zapálení pohrudnice. Vykřísali jej jakž takž, a šikovatel postaven před soud a ve dvou hodinách odsouzen k prachu a olovu a na druhý den měl býti zastřelen; ale když jej vedli do kasematy, vyskočil oknem chodby na dlažbu a přerazil si obě nohy. Půl léta trvalo, než nohy zcelili, ale Lemaninský začal chrliti krev. Byla to jeho stará nemoc, kdesi na manévrech uhnal